

Nr 38

Kungl. Maj:ts proposition till riksdagen med förslag till lag om ändrad lydelse av 33 och 60 §§ arbetarskyddslagen den 3 januari 1949 (nr 1); given Stockholms slott den 18 februari 1966.

Under åberopande av bilagda i statsrådet och lagrådet förda protokoll vill Kungl. Maj:t härmed jämlikt 87 § regeringsformen föreslå riksdagen att antaga härvid fogade förslag till lag om ändrad lydelse av 33 och 60 §§ arbetarskyddslagen den 3 januari 1949 (nr 1).

GUSTAF ADOLF

Sven Aspling

Propositionens huvudsakliga innehåll

I propositionen föreslås att bestämmelserna om minderårigas nattarbete ändras så att dispensmöjligheterna blir lika för pojkar och flickor.

Vidare föreslås särskilda regler för behandlingen av vissa arbetarskyddsfrågor rörande riksdagen och dess verk.

Förslag

till

Lag

om ändrad lydelse av 33 och 60 §§ arbetarskyddslagen den 3 januari 1949 (nr 1)

Härigenom förordnas, att 33 och 60 §§ arbetarskyddslagen den 3 januari 1949¹ skola erhålla ändrad lydelse på sätt nedan anges.

(Nuvarande lydelse)

(Föreslagen lydelse)

33 §.

Minderårig arbetstagare — — — — — klockan 7.

Från vad — — — — — elva timmar.

c) När särskilda skäl föranleda därtill, må arbetarskyddsstyrelsen medgiva att *ungling*, som fyllt sexton år och enligt läkarintyg äger god hälsa och kroppsutveckling, användes till arbete utan att stadgandet i första stycket iakttages.

d) *Yngling*, som fyllt femton år och enligt läkarintyg äger god hälsa och kroppsutveckling, må efter arbetarskyddsstyrelsens medgivande användas till flottningsarbete i den mån förhållandena föranleda därtill.

c) När särskilda skäl föranleda därtill, må arbetarskyddsstyrelsen medgiva att *minderårig*, som fyllt sexton år och enligt läkarintyg äger god hälsa och kroppsutveckling, användes till arbete utan att stadgandet i första stycket iakttages.

d) *Minderårig*, som fyllt femton år och enligt läkarintyg äger god hälsa och kroppsutveckling, må efter arbetarskyddsstyrelsens medgivande användas till flottningsarbete i den mån förhållandena föranleda därtill.

60 §.

I fall som avses i 53 och 54 §§ skall vad där stadgats icke äga tillämpning å verksamhet, som bedrivs av staten. Finner arbetarskyddsstyrelsen, i anledning av anmälan från yrkesinspektör eller

I fall som avses i 53 och 54 §§ skall vad där stadgats icke äga tillämpning å verksamhet, som bedrivs av staten. Finner arbetarskyddsstyrelsen, i anledning av anmälan från yrkesinspektör eller eljest, i avse-

¹ Senaste lydelse av 33 § se 1950:70.

(Nuvarande lydelse)

eljest, i avseende å sådan verksamhet missförhållande föreligga som i nämnda lagrum sägs, skall styrelsen hos den myndighet, vilken har överinseende över verksamheten, påkalla erforderlig åtgärd. Vidtages ej sådan åtgärd, må styrelsen underställa ärendet *Konungens prövning*.

(Föreslagen lydelse)

ende å sådan verksamhet missförhållande föreligga som i nämnda lagrum sägs, skall styrelsen hos den myndighet, vilken har överinseende över verksamheten, påkalla erforderlig åtgärd. Vidtages ej sådan åtgärd, må styrelsen underställa ärendet *Konungen eller, om ärendet gäller riksdagen eller dess verk, det riksdagens organ som riksdagen bestämmer*.

Denna lag träder i kraft dagen efter den, då lagen enligt därå meddelad uppgift utkommit från trycket i Svensk författningssamling.

Utdrag av protokollet över socialärenden, hållet inför Hans Maj:ts Konungen i statsrådet på Stockholms slott den 11 februari 1966.

Närvarande:

Statsministern ERLANDER, ministern för utrikes ärendena NILSSON, statsråden STRÄNG, ANDERSSON, LINDSTRÖM, LANGE, KLING, EDENMAN, JOHANSSON, HERMANSSON, HOLMQVIST, ASPLING, PALME, SVEN-ERIC NILSSON, LUNDKVIST, GUSTAFSSON.

Efter gemensam beredning med statsrådets övriga ledamöter anmäler chefen för socialdepartementet, statsrådet Aspling, fråga om *ändring i arbetarskyddslagen* och anför.

Behandlingen av vissa arbetarskyddsfrågor rörande riksdagen och dess verk

Arbetarskyddslagen den 3 januari 1949 (nr 1) (ändrad 1950: 70, 1955: 100, 1958: 111, 1962: 248 och 1963: 245) är enligt huvudregeln tillämplig på varje verksamhet, vari arbetstagare används till arbete för arbetsgivares räkning (1 §). Denna bestämmelse fick sin nuvarande lydelse genom en lagändring som trädde i kraft den 1 januari 1964 (prop. 1963: 126, L²U 53, rskr 276). Dessförinnan gällde lagen i princip bara rörelse och vissa särskilda arbetsföretag, vari arbetstagare användes till arbete för arbetsgivares räkning. Ändringen innebar bl. a. att lagen blev tillämplig på den statliga och kommunala förvaltningen.

Lagens grundläggande bestämmelser finns i 2 kap. som omfattar 7—16 §§. Enligt 7 § är en arbetsgivare skyldig att iaktta allt som skäligen kan fordras för att förebygga att hans arbetstagare ådrar sig ohälsa i följd av arbetet eller drabbas av olycksfall i arbetet. Vid bedömning av vad som är behövligt för detta ändamål skall hänsyn tas till arbetets natur och de förhållanden under vilka det bedrivs samt till arbetstagarens ålder, yrkesvana och övriga förutsättningar för arbetet. Arbetstagare skall bl. a. använda befintliga skyddsanordningar och över huvud taget iaktta tillbörlig försiktighet. I 8—13 §§ finns bestämmelser om förhållandena på arbetsplatsen i hygieniskt och sanitärt avseende, skyddsanordningar vid maskiner o. d., skydd mot vissa särskilda risker m. m. Lagens 3 kap. som omfattar 17—21 §§ innehåller bestämmelser om arbetstiden och dess förläggning. I 4 kap. (22—33 §§) finns särskilda bestämmelser om minderårigas användande i arbete. Med minderårig förstås enligt 22 § den som inte fyllt 18 år. Enligt 26 § första stycket åligger det arbetsgivaren att särskilt se till att minderårigs

användande till arbete inte medför fara för olycksfall eller för överanstängning eller annan menlig inverkan på den minderåriges hälsa eller kroppsutveckling samt att den minderåriga inte används till arbete, som innebär våda i moraliskt avseende. Lagens 5 kap. innehåller särskilda bestämmelser om kvinnors användande till arbete och dess 6 kap. regler om samverkan mellan arbetsgivare och arbetstagare i fråga om arbetarskydd. I 8 kap. (47—61 §§) regleras tillsynen över lagens efterlevnad. Denna tillsyn utövas av arbetarskyddsstyrelsen och under styrelsen av yrkesinspektionen m. fl. tillsynsorgan (47 §). Om det vid ett arbetsställe råder missförhållande i något avseende som behandlas i 8—13 §§ eller som eljest, utan att hänföra sig till 3—6 kap., omfattas av 7 § och om detta missförhållande inte innebär överträdelse av någon straffbelagd föreskrift (lagens 9 kap. innehåller ansvarsbestämmelser), kan arbetarskyddsstyrelsen eller yrkesinspektören förelägga arbetsgivaren att vidta viss åtgärd för att avhjälpa missförhållandet. Alternativt kan styrelsen eller yrkesinspektören förbjuda arbetsgivaren att bedriva visst arbete eller använda viss arbetslokal eller visst hjälpmedel, material eller förfarande utan att iaktta villkor som anges i förbudet (53 §). Om arbetsgivaren åsidosätter någon av bestämmelserna i 17—21 §§ eller 26 § första stycket, kan arbetarskyddsstyrelsen meddela honom föreskrifter för att trygga att det åsidosatta stadgandet iakttas (54 §). Underlåtenhet att rätta sig efter föreläggande, förbud eller föreskrift, som nu nämnts, är straffbelagd (63 §). Bestämmelserna i 53 och 54 §§ gäller inte verksamhet som bedrivs av staten. För ingripande mot missförhållande, som avses i sistnämnda båda paragrafer, i statlig verksamhet föreskrivs i stället den ordningen, att arbetarskyddsstyrelsen skall påkalla erforderlig åtgärd hos den myndighet som har överinseende över verksamheten. Vidtar inte myndigheten den begärda åtgärden, kan arbetarskyddsstyrelsen underställa ärendet Kungl. Maj:ts prövning (60 §).

I sitt utlåtande 1963: 53 anförde andra lagutskottet bl. a.

Arbetarskyddslagen är i sin nuvarande lydelse tillämplig även å rörelse som drives av riksdagen. Också annan riksdagens verksamhet kommer enligt föreliggande proposition att falla under lagens tillämpningsområde. Det förfaringsätt som beträffande statlig verksamhet stadgas i 60 § arbetarskyddslagen för det fall arbetarskyddsstyrelsens anvisningar icke efterkommes synes utskottet av konstitutionella skäl icke kunna tillämpas beträffande verksamhet som bedrivs av riksdagen eller riksdagen underställda organ. Ifrågavarande reglering har funnits i arbetarskyddslagstiftningen sedan år 1895 och veterligen icke i praktiken medfört olägenhet. Emellertid synes stadgandet böra ändras så att en ur konstitutionell synpunkt tillfredsställande reglering kommer till stånd. Så kan lämpligen ske om den av författningsutredningen föreslagna förvaltningsdelegationen för riksdagen inrättas. Den befattning med arbetarskyddsfrågor som enligt 60 § arbetarskyddslagen åvilar Kungl. Maj:t skulle därvid kunna överföras å

riksdagens förvaltningsdelegation såvitt gäller verksamhet, som bedrivs av riksdagen eller riksdagen underställda organ. Därest genomförandet av författningsutredningens förslag skulle dröja, torde en annan lösning för tiden dessförinnan böra övervägas.

I skrivelse 1963: 276 gav riksdagen som sin mening till kända vad utskottet anfört om behovet av ändring i 60 § arbetarskyddslagen. Med anledning härav uppdrog Kungl. Maj:t åt arbetarskyddsstyrelsen att verkställa utredning och inkomma med förslag i frågan.

Arbetarskyddsstyrelsen har fullgjort sitt uppdrag och anfört bl. a.

Ett inte obetydligt antal organ som hör till eller lyder under riksdagen bedriver verksamhet, varå fr. o. m. den 1 januari 1964 arbetarskyddslagen är tillämplig, t. ex. riksdagens kansli, utskottens kanslier, riksdagens vaktmästarpersonal m. m., riksdagens tryckeri, riksbanken, riksgäldskontoret, riksdagens ekonomibyrå, riksdagsbiblioteket, justitieombudsmannen, militieombudsmannen, riksdagens revisorer och Nordiska rådets svenska delegation. På några av de organ som är underställda riksdagen — riksdagens tryckeri, riksbanken och Tumba pappersbruk — var arbetarskyddslagen tillämplig även före den 1 januari 1964, eftersom verksamheten är att betrakta som rörelse. Någon tillämpning av 60 § arbetarskyddslagen har såvitt arbetarskyddsstyrelsen vet inte varit påkallad beträffande dessa.

Bestämmanderätten i förvaltningsfrågor avseende riksdagen och dess verk är f. n. uppdelad på ett stort antal olika organ. Det förekommer även, att beslutanderätten för en viss typ av ärenden är uppdelad på flera organ. Så handläggs t. ex. frågor rörande riksdagshuset av bankoutskottet, riksgäldskontoret, riksdagens ekonomibyrå, talmanskonferensen och ekonomideputerade.

Ett skäl till bestämmelsen i 60 § arbetarskyddslagen att styrelsen kan vända sig till Kungl. Maj:t är att den åtgärd som arbetarskyddsstyrelsen anvisat kan kräva utgifter, som inte kan täckas med de medel som myndigheten i fråga disponerar över. I sista hand torde den ekonomiska delen av en arbetarskyddsfråga som gäller riksdagen eller något av dess verk få lösas i den ordning som eljest gäller för anslag till riksdagen och dess verk. Styrelsen anser det ur denna synpunkt riktigt, att styrelsen skall kunna underställa ärendena riksdagens prövning. Genom att ändra 60 § arbetarskyddslagen på sådant sätt undviker man också att i en allmän lag ta ställning till det statsrättsliga problemet vem som skall utöva riksdagens bestämmanderätt, ett ställningstagande som torde vara ogörligt under de förhållanden som råder f. n.

Arbetarskyddsstyrelsen föreslår alltså att 60 § arbetarskyddslagen ändras så att, om vederbörande myndighet inte vidtar den åtgärd som styrelsen begärt, styrelsen skall kunna underställa ärendet Kungl. Maj:ts prövning eller,

om ärendet berör något riksdagens organ eller under riksdagen lydande myndighet, riksdagens prövning.

Som framgått av det anförda är arbetarskyddslagen tillämplig på sådan riksdagens verksamhet, vari arbetstagare används till arbete för riksdagens räkning. Detsamma gäller verksamhet som bedrivs av myndighet som lyder under riksdagen. Eftersom det här är fråga om statlig verksamhet, skall ingripande mot vissa missförhållanden i arbetarskyddshänseende ske i den ordning som föreskrivs i 60 § arbetarskyddslagen. Detta innebär att arbetarskyddsstyrelsen i sista hand kan underställa ärendet Kungl. Maj:ts prövning.

Vid underställning enligt 60 § arbetarskyddslagen i fråga om den vanliga statsverksamheten kan Kungl. Maj:t eventuellt ställa till förfogande de penningmedel, som en myndighet kan behöva för att lösa en arbetarskyddsfråga, eller begära anslag av riksdagen. Den berörda bestämmelsen fyller också den funktionen, att en uppkommen meningsskiljaktighet i en arbetarskyddsfråga mellan arbetarskyddsstyrelsen och en annan myndighet kan avgöras av Kungl. Maj:t. Över huvud kan Kungl. Maj:t genom en framställning från arbetarskyddsstyrelsen sättas i tillfälle att vidta åtgärder för att missförhållanden i arbetarskyddshänseende i någon statlig verksamhet skall kunna undanröjas.

De nu angivna befogenheterna kan Kungl. Maj:t inte utöva i fråga om riksdagen eller myndighet som lyder under riksdagen, fastän även riksdagens och dess myndigheters verksamhet omfattas av ordalydelsen i 60 § arbetarskyddslagen. Jag anser liksom riksdagen att 60 § bör ändras, även om dess nuvarande lydelse knappast medfört någon olägenhet i praktiken. Arbetarskyddsstyrelsen har föreslagit, att styrelsen skall kunna underställa berörda arbetarskyddsfrågor riksdagens prövning, om ärendet gäller riksdagen eller dess verk. Enligt gällande regler är det bara Kungl. Maj:t och riksdagsledamot samt i viss utsträckning riksdagens utskott och verk som har rätt att påkalla kamrarnas prövning av någon fråga. Det kan därför knappast anses riktigt att formulera bestämmelsen så att arbetarskyddsstyrelsen får underställa ärendet riksdagens prövning. Det lämpligaste synes, som andra lagutskottet antytt, vara att arbetarskyddsstyrelsen i sista hand får vända sig till något centralt förvaltningsorgan inom riksdagen. Som sådant synes f. n. främst bankoutskottet kunna komma i fråga. Utskottet har ett flertal förvaltningsuppgifter, däribland befattning med anslagsfrågor avseende riksdagen och dess verk. Att direkt i arbetarskyddslagen ange bankoutskottet som det organ arbetarskyddsstyrelsen i sista hand skall vända sig till torde emellertid vara mindre lämpligt. Bl. a. prövas riksdagens förvaltningsorganisation f. n. av en utredning inom riksdagen. Jag föreslår därför att 60 § arbetarskyddslagen ändras så, att den befattning med arbetarskyddsfrågor som enligt paragrafens lydelse åvilar Kungl. Maj:t

flyttas över till det riksdagens organ som riksdagen utsett, när det är fråga om verksamhet som bedrivs av riksdagen eller myndighet som lyder under riksdagen.

Dispens från nattarbetsförbudet för minderåriga m. m.

I fråga om ledighet för nattvila innehåller arbetarskyddslagen dels bestämmelser för arbetstagare oavsett ålder (19 och 20 §§), dels särskilda bestämmelser för minderåriga arbetstagare (33 §). Enligt 19 § skall arbetstagare få erforderlig ledighet för nattvila. I denna ledighet skall ingå tiden mellan klockan 24 och klockan 5, något som alltså betyder bl. a. ett principiellt förbud mot treskiftsarbete. Vissa undantag medges dock. Enligt 33 § första stycket skall minderårig arbetstagare beredas oavbruten ledighet för nattvila under minst 11 timmar varje dygn. Om den minderårige inte fyllt 16 år, skall tiden mellan klockan 19 och klockan 6 ingå i ledigheten — således hinder mot tvåskiftsarbete — och annars skall i regel tiden mellan klockan 22 och klockan 5 ingå i ledigheten. Från dessa bestämmelser görs undantag i paragrafens andra stycke (punkterna a—d). Punkten a medger undantag för s. k. nödfallsarbete. Enligt punkten b har arbetarskyddsstyrelsen möjlighet att då så befinnns påkallat medge att minderårig under 16 år används till arbete mellan klockan 19 och klockan 22. Om särskilda skäl föreligger kan arbetarskyddsstyrelsen enligt punkten c medge, att en yngling som fyllt 16 år används till arbete utan att bestämmelserna i paragrafens första stycke iakttas. Enligt punkten d får en yngling som fyllt 15 år efter medgivande av arbetarskyddsstyrelsen användas till flottningsarbete i den mån förhållandena föranleder därtill. Enligt båda de sistnämnda punkterna förutsätts dessutom, att ynglingen enligt läkarintyg har god hälsa och kroppsutveckling.

På uppdrag av Kungl. Maj:t har arbetarskyddsstyrelsen utrett om skillnaden mellan manliga och kvinnliga arbetstagare i fråga om dispens enligt 33 § andra stycket c och d arbetarskyddslagen kan undanröjas.

Vid uppdragets fullgörande har styrelsen inhämtat yttranden från medicinalstyrelsen, Svenska arbetsgivareföreningen, Landsorganisationen i Sverige och Tjänstemännens centralorganisation. Medicinalstyrelsen har yttrat, att det med hänsyn till utvecklingen inom arbetslivet inte längre torde vara motiverat av hälsoskäl att bibehålla särbestämmelser för flickor i 33 § arbetarskyddslagen. Arbetsmarknadsorganisationerna har inte heller haft något att erinra mot att dessa särbestämmelser tas bort. Landsorganisationen har dock förutsatt, att samtliga skäl noga prövas innan dispens beviljas och att den läkare som utfärdar föreskrivet läkarintyg har god kännedom om den minderåriges aktuella arbetssituation.

För egen del har *arbetarskyddsstyrelsen* anfört bl. a.

Som förhållandena utvecklats inom arbetslivet är särbestämmelserna i

fråga om nattarbete för minderåriga kvinnliga arbetstagare inte av lika stor betydelse som tidigare. Arbetstidens förkortning, den alltmer ökade mekaniseringen inom industrien och förbättrade arbetshygieniska förhållanden gör bl. a. att nattarbete inte på samma sätt som förr behöver innebära våda för arbetstagarnas hälsa. Inte heller föreligger några vägande medicinska skäl för att i detta avseende göra någon skillnad mellan pojkar och flickor under 18 år. Nuvarande regler har utgjort hinder för styrelsen att lämna medgivande för flickor under 18 år att utföra nattarbete inom vissa arbetsområden eller företag, trots att detta på grund av förhållandena kan anses ha varit påkallat. Med hänsyn härtill och till vad som anförs i de nyssnämnda yttrandena hyser styrelsen inte några betänkligheter mot att de särskilda bestämmelserna om nattarbetsförbud för kvinnliga minderåriga avskaffas. Styrelsen anför att den kommer att noga pröva alla skäl innan dispens beviljas och fordra att den minderårige enligt läkarintyg äger god hälsa och kroppsutveckling. I fråga om flottningsarbete avser styrelsen att tillämpa hittillsvarande praxis att dispens för minderåriga, som inte fyllt 16 år, begränsas till sysselsättning med lättare arbeten, såsom vakthållning, signalering, budskickning och telefonpassning.

I sammanhanget har arbetarskyddsstyrelsen tagit upp ett annat spørsmål i fråga om dispens för att använda minderåriga till arbete på utsträckt tid.

Enligt 33 § andra stycket b arbetarskyddslagen kan styrelsen medge att minderårig som inte fyllt 16 år används till arbete mellan klockan 19 och klockan 22. Nattvilan skall dock alltid omfatta minst 11 timmar. Vid arbetarskyddslagens tillkomst uttalade departementschefen (prop. 1948: 298 s. 157—158), att denna dispensbestämmelse borde tillämpas endast för icke-industriellt arbete men att det inte syntes nödvändigt att tynga lagtexten med ett stadgande härom. Detta uttalande föranledde inte någon erinran från riksdagens sida (L²U 62, rskr 484).

Arbetarskyddsstyrelsen anför, att den ansett sig bunden av departementschefens uttalande och endast i enstaka undantagsfall, t. ex. då den minderåriga inom kort skall fylla 16 år och i övrigt speciella skäl föreligger, lämnat dispens enligt nyssnämnda lagrum för industriellt och därmed likställt arbete. Denna ståndpunkt har enligt styrelsen medfört det otillfredsställande resultatet att styrelsen i allmänhet ansett sig tvungen att neka dispens för en femtonåring att delta i tvåskiftsarbete inom ett industriellt företag med goda arbetsförhållanden men kunnat lämna dispens för arbete inom transportverksamhet, t. ex. som busskonduktör, till klockan 22. Styrelsen anser det inte längre motiverat att behålla hittillsvarande begränsning av lagens tillämpning på detta område. Styrelsen påpekar att det i själva verket finns många arbetsuppgifter av industriell art, t. ex. uttagning och vidarebefordran av prover för laboratoriebehandling, som är lätta och mycket mindre påfrestande för den minderårige än vad som kan förekomma i icke-industriell verksamhet. Styrelsen hemställer därför att den inte längre

skall vara förhindrad att efter allsidig prövning av omständigheterna medge utsträckt arbetstid till klockan 22 för minderåriga under 16 år i industriellt arbete.

Jag föreslår att 33 § andra stycket c och d arbetarskyddslagen ändras så att dispensmöjligheten blir densamma i fråga om både pojkar och flickor. Arbetarskyddsstyrelsen bör numera inte vara förhindrad att medge dispens enligt 33 § andra stycket b i fråga om industriellt arbete. Eftersom bestämmelsen enligt sin ordalydelse inte är begränsad till visst slags arbete, kräver en sådan utvidgning av dispensmöjligheten inte någon lagändring.

Hemställen

I överensstämmelse med det anförda föreligger förslag till *lag om ändrad lydelse av 33 och 60 §§ arbetarskyddslagen den 3 januari 1949 (nr 1)*, vilket torde få fogas till statsrådsprotokollet i detta ärende som *bilaga*¹.

Jag hemställer att lagrådets utlåtande över lagförslaget måtte inhämtas för det i 87 § regeringsformen omförmälda ändamålet.

Vad föredraganden sålunda med instämmande av statsrådets övriga ledamöter hemställt bifaller Hans Maj:t Konungen.

Ur protokollet:

J. P. Wieselgren

¹ Bilagan har här uteslutits. Den är likalydande med den bilaga som är fogad vid propositionen.

Utdrag av protokollet, hållet i lagrådet den 17 februari 1966.

N ä r v a r a n d e :

f. d. justitierådet LIND,
justitierådet Y. SÖDERLUND,
regeringsrådet ÅBJÖRNSSON,
justitierådet BRUNNBERG.

Enligt lagrådet den 16 februari 1966 tillhandakommet utdrag av protokoll över socialärenden, hållet inför Hans Maj:t Konungen i statsrådet den 11 februari 1966, hade Kungl. Maj:t förordnat, att lagrådets utlåtande skulle för det i 87 § regeringsformen avsedda ändamålet inhämtas över upprättat förslag till *lag om ändrad lydelse av 33 och 60 §§ arbetarskyddslagen den 3 januari 1949 (nr 1)*.

Förslaget, som finns bilagt detta protokoll, föredrogs inför lagrådet av hovrättsfiskalen C. H. Bergh.

Lagrådet lämnade förslaget utan erinran.

Ur protokollet:

Stig Granqvist

*Utdrag av protokollet över socialärenden, hållet inför Hans Maj:t
Konungen i statsrådet på Stockholms slott den 18 feb-
ruari 1966.*

Närvarande:

Statsministern ERLANDER, ministern för utrikes ärendena NILSSON, statsråden LINDSTRÖM, EDENMAN, JOHANSSON, HERMANSSON, HOLMQVIST, ASPLING, PALME, SVEN-ERIC NILSSON, GUSTAFSSON.

Efter gemensam beredning med statsrådets övriga ledamöter anmäler chefen för socialdepartementet, statsrådet Aspling, lagrådets den 17 februari 1966 avgivna utlåtande över det till lagrådet den 11 februari 1966 remitterade förslaget till *lag om ändrad lydelse av 33 och 60 §§ arbetarskyddslagen den 3 januari 1949 (nr 1)*.

Föredraganden hemställer att lagförslaget, som av lagrådet lämnats utan erinran, måtte jämlikt 87 § regeringsformen genom proposition föreläggas riksdagen till antagande.

Med bifall till vad föredraganden sålunda med instämmande av statsrådets övriga ledamöter hemställt förordnar Hans Maj:t Konungen att till riksdagen skall avlätas proposition av den lydelse bilaga till detta protokoll utvisar.

Ur protokollet:

Håkan M. Rahm